

Arrest

nr. 127 327 van 23 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE SCHEPPER en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 december 2012 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 februari 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 juni 2013 en 27 november 2013.

1.3. Op 21 maart 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 maart 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K.U. (...), verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en het christelijke geloof aan te hangen. U werd op 19/06/1981 in Lahore geboren en bent feitelijk gescheiden van N.K. (...) (ov xxx). Samen met N.K. (...) engageerde u zich voor de christelijke organisatie 'Pakistan Child Ministry' waarvoor jullie zondagsonderwijs inrichtten. Op 11/10/2009 toonden jullie tijdens de zondagsschool een film waar allerlei kinderen op afkwamen. Ondanks het feit dat het overgrote deel uit christelijke kinderen bestond waren ook 2 moslimkinderen aanwezig. Tijdens de film ontstond een ruzie tussen 2 kinderen en hierbij zou een Koran zijn beschadigd. Bij thuiskomst verklaarden die 2 moslimkinderen dat uw man de betreffende Koran had beschadigd. Diezelfde avond drong een menigte, op aangeven van de plaatselijke imam, jullie huis binnen en dreigde ermee uw man te vermoorden. De betreffende imam had voordien problemen met uw man daar zijn zoon kortstondig een seksuele relatie met uw man zou hebben gehad. Tijdens de aanval werd er geweld gebruikt maar uw man wist via het dak te ontsnappen. Omwille van deze aanval diende uw schoonvader een First Information Report bij de politie in. Uw man vluchtte dezelfde avond naar Rawalpindi. Op 13/12/2009 werd een poging gedaan om u te ontvoeren. Het opzet mislukte maar u moest u evenwel in het ziekenhuis laten verzorgen omdat u gewond raakte. Uw schoonvader diende een klacht bij het gerecht in om de aanval op jullie huis en de poging tot uw ontvoering aan te klagen. U vluchtte naar Abbotabad waar u bij vrienden van uw familie verbleef. Omdat daar navraag over u bij de slager werd gedaan vertrok u in juni 2010 naar Gujarwala. Daar verbleef u bij vrienden in de christelijke wijk en vond er ook werk. Op 15/04/2011 werden een zekere M.G. (...) en zijn zoon opgepakt omdat zij ervan verdacht werden een Koran te hebben verbrand daar enkele moslims een verbrand exemplaar van een Koran hadden gevonden. 2 dagen later werden C. (...) en P. (...), ook 2 christenen uit de buurt, opgepakt. Diezelfde dag kwam de Pakistaanse Veiligheidsdienst naar het huis waar u en uw vrienden woonden en werden jullie over C. (...) en P. (...) ondervraagd. Op 30/04/2011 werd opnieuw een verbrande Koran gevonden en vervolgens braken zware rellen in Gujarwala uit die tegen de plaatselijke Christelijke gemeenschap was gericht. Omwille van dit geweld ontvluchtte u samen met uw vrienden Gujarwala en ging naar Sialkot. U kwam er te weten dat u en anderen officieel van medeplichtigheid aan het verbranden van een Koran werden beschuldigd. Alweer werd M.G. (...) als hoofdbeschuldigde gezien. Op 27/12/2012 verliet u Pakistan en reisde naar België waar u diezelfde dag aankwam. De dag nadien diende u er een asielaanvraag in. Uw echtgenoot was reeds in 2010 Pakistan ontvlucht en diende er datzelfde jaar een asielaanvraag in. Omwille van het ongeloofwaardige en ongegronde karakter van zijn asielmotieven werd op 30/07/2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal genomen. Deze beslissing werd op 21/12/2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uw echtgenoot haalde toen jullie gemeenschappelijke problemen uit 2009 aan.

Bij uw aankomst in België kwam u te weten dat uw man homoseksueel is en een Belgische vriend heeft. Omwille van deze reden diende uw man op 24/06/2013 een nieuwe asielaanvraag in. Bovendien stelde hij dat de vervolgingsproblemen uit 2009 nog actueel waren daar zijn familie nog altijd omwille van deze feiten wordt lastiggevallen en bedreigd. U leeft in België gescheiden van N.K. (...), die echter nog officieel uw echtgenoot is.

Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten in origineel neer: 9 foto's, krantenartikels, 2 referentiebrieven, een arbeidscontract, een medisch attest met bijhorende scan, een folder van het 'Pakistan Child Ministry', 3 aankondigingen van het 'Pakistan Child Ministry', een rechtbankdepositie, een referentiebrief, een studentkaart en een affidavit.

In kopie legde u volgende documenten neer: een aangifteformulier bij de politie, 2 First Information Reports (hierna FIR genoemd), een Challan Form en internetartikels.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Pakistan ontvlucht bent omwille van de blasfemieaanklachten uit 2009 en uit 2011. Echter slaagde u er niet in dergelijke vervolgingsvrees aannemelijk te maken.

Betreffende de problemen uit 2009 dient vooreerst te worden vastgesteld dat deze ook door N.K. (...) (hierna aangeduid als "uw man", zoals u hem tijdens het gehoor nog steeds noemde) werden aangehaald tijdens zijn eerste asielaanvraag. Deze werden echter ongeloofwaardig bevonden door het Commissariaat-generaal gezien de verregaande vaagheid in zijn verklaringen waardoor voor

hem toen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. De elementen die u (en uw man tijdens zijn tweede asielaanvraag) aanbrengen betreffende deze problemen zijn niet van die aard dat ze de inschatting die toen werd gemaakt kunnen wijzigen. Er werden echter bijkomende vaststellingen gedaan die het ongeloofwaardige karakter van deze vervolgingsfeiten verder bevestigen.

Zo komen de verklaringen tussen u en uw man betreffende deze feiten op verscheidene vlakken niet met elkaar overeen. U verklaarde dat 2 personen op 11/10/2009 jullie huis met ijzeren staven binnenstormden en dat zij op uw man hadden geslagen. Uw schoonouders zouden bij dit incident niet door hen geslagen zijn geweest (CGVS I p.8-9). Uw man verklaarde echter dat 1 van de 2 personen die het huis binnendrong een houten stok had, de andere niets. Die 2 personen zouden vervolgens zowel hem als zijn vader hebben geslagen alvorens uw man kon ontkomen (CGVS man dd 24/07/2013 p.13). Toen uw man ermee werd geconfronteerd dat u had verklaard dat deze personen ijzeren staven bij zich hadden ontkende hij dit feit (CGVS man dd 24/07/2013 p.16). Gezien het wezenlijk verschil tussen houten en ijzeren staven, kan verwacht worden dat jullie beider versies op dit punt met elkaar overeenstemmen. Toen uw man ermee werd geconfronteerd dat u had verklaard dat ook uw schoonouders werden geslagen stelde hij dat er wat duw- en trekwerk was maar zij niet echt werden geslagen. Gezien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat jullie het verschil tussen geslagen worden en wat trek-en duwwerk kunnen maken, is dergelijke poging tot verklaring van de vastgestelde incoherentie niet afdoende (CGVS man dd 24/07/2013 p.16). Ter bevestiging van de ongeloofwaardigheid van deze vervolgingsfeiten werden er bijkomend bij uw echtgenoot nog tegenstrijdigheden vastgesteld. Tijdens de CGVS- asielgehoren uit zijn eerste en tweede asielaanvraag verklaarde hij dat er een ruzie tussen 2 moslimkinderen was ontstaan waarbij een Koran scheurde – de aanleiding van de aanval op jullie huis. In de brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (hierna BCHV genoemd) die logischerwijs op zijn verklaringen is gebaseerd wordt echter melding gemaakt van een ruzie tussen een moslimkind met een christelijk kind die aanleiding gaf tot jullie verdere problemen (CGVS man dd 23/07/2010 p.9, CGVS man dd 24/07/2013 p.17, brief BCHV p.2). Geconfronteerd met deze verklaring gaf uw man dan weer aan dat het inderdaad een gevecht tussen een moslimkind en een christelijk kind was (CGVS man dd 24/07/2013 p.17). Gezien uw man tijdens beide CGVS asielgehoren eerder verklaarde dat het gevecht tussen 2 moslimkinderen ging gaat dergelijke poging tot verklaring van de incoherentie niet op.

Ook betreffende de aanstokers van de aanval op jullie huis werden incoherenties vastgesteld. U stelde dat u in België te weten kwam dat een imam achter de aanval van 2009 zat. Uw man zou in het verleden een homoseksuele relatie met diens zoon hebben gehad en op deze manier wenste de betreffende imam zich te wreken. Ook uw man verklaarde tijdens het CGVS asiel-gehoor van zijn tweede asielaanvraag dat de betreffende imam achter deze aanval zat. Gevraagd sinds wanneer hij dit wist verklaarde hij dat hij dit van mensen hoorde toen hij nog in Rawalpindi zat, maar dit pas zeker wist toen dit door andere mensen werd bevestigd terwijl hij reeds in België zat. Gevraagd wat hem overtuigde gaf hij enkel aan dat dit toen door meer mensen werd bevestigd (CGVS man dd 24/07/2013 p.14-15). Uw man verklaarde echter tijdens zijn eerste asielaanvraag niet te weten wie achter de aanval op zijn huis zat noch dat hij hen kende (CGVS man dd 23/07/2010 p.9). Gezien het feit dat hij reeds in Rawalpindi van meerdere mensen had gehoord dat die welbepaalde imam achter de aanval op jullie huis zat kan worden verwacht dat dit toen werd gemeld, te meer toen expliciet werd gevraagd wie achter de aanval op jullie huis zat. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor enige schaamte om tijdens deze eerste asielaanvraag voor zijn geaardheid uit te komen, kan niet aan het feit voorbij worden gegaan dat hij toen niettemin kon aangeven dat een welbepaalde imam achter deze aanval zat zonder noodzakelijkerwijs op zijn geaardheid te hoeven in te gaan. Bovendien legde hij tijdens zijn huidige asielaanvraag incoherente verklaringen aangaande de problemen met die imam af. Tijdens het CGVS -asielgehoor gaf hij immers aan dat hij voor oktober 2009 (inval) geen problemen kende en voordien ook niet door die imam werd lastiggevallen (CGVS man dd 24/07/2013 p.20). De brief van het BCHV die logischerwijs op zijn verklaringen is gebaseerd, stelt echter dat hij sinds lange tijd door die imam werd gevisieerd en dat deze persoon uw echtgenoot altijd in een kwaad daglicht wenste te plaatsen (brief BCHV p.3). Geconfronteerd met die verklaringen uit de brief van het BCHV bleef hij er evenwel bij dat hij voor 2009 geen problemen met hem kende (CGVS man dd 24/07/2013 p.20-21). Het feit dat hij enerzijds verklaarde sinds lang door de betreffende imam in een slecht daglicht te worden geplaatst maar anderzijds verklaarde voor 2009 nooit problemen met diezelfde persoon te hebben gehad kan echter niet in overeenstemming met elkaar worden gebracht. Gezien het feit dat uw echtgenoot in zijn eerste asielaanvraag geen enkele melding van zijn vervolger maakte en tijdens zijn tweede

asielaanvraag incoherente verklaringen aangaande de problemen met zijn vervolger aflegde komt dit dan ook de geloofwaardigheid van jullie vervolgingsproblemen uit 2009 niet ten goede.

Gezien zowel u als uw man deze vervolgingsfeiten samen meemaakten zijn de verklaringen van hem betreffende dit incident evenzeer relevant voor de inschatting van de geloofwaardigheid van deze zaken. Bovenstaande opeenstapeling van incoherenties en tegenstrijdigheden maken dan ook dat er geen geloof aan jullie problemen uit 2009 kan worden gehecht.

U bent er evenmin in geslaagd de vervolgingsfeiten uit 2011 aannemelijk te maken, meer bepaald dat er een blasfemieaanklacht tegen u werd opgesteld.

U verklaarde dat M.G. (...) en zijn zoon F. (...) op 15/04/2011 werden opgepakt omdat zij ervan verdacht werden een Koran in brand te hebben gestoken. Omwille van ditzelfde feit zouden 2 dagen later ook C. (...) en P. (...) zijn opgepakt. Op 30/04/2011 zou wederom een verbrandde Koran zijn gevonden en werd u samen met M.G. (...) (hoofbeschuldigde) en anderen beschuldigd van dit misdrijf. U zou door de verklaringen van M.G. (...) in dit misdrijf zijn geïncrimineerd (CGVS I p.12-15, CGVS II p.2-4). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg dat M.G. (...) een centrale rol speelt in deze feiten en mag redelijkerwijs worden verwacht dat u enige informatie over zijn lot zou hebben. U legde echter onaannemelijk vage verklaringen af betreffende het lot van M.G. (...). Zo dient te worden vastgesteld dat u er geen enkel idee van heeft wat er met M.G. (...) en zijn zoon is gebeurd na hun arrestatie op 15/04/2011. Zo kon u niet zeggen of ze werden vrijgelaten noch of zij voor de beschuldiging van 15/04/2011 werden veroordeeld – u kon zelfs niet zeggen of er ooit iemand voor dit misdrijf werd veroordeeld (CGVS I p.12-15, CGVS II p.2-4). U stelde verder dat P. (...) en C. (...) na hun arrestatie van 17/04/2011 konden vrijkomen daar hun handschrift niet overeenkwam met de geschreven nota die bij de verbrandde Koran werd gevonden (CGVS I p.12). Tijdens het tweede asielgehoor verklaarde u dan weer niet te weten waarom beiden werden vrijgelaten hoewel de vraag enkele keren werd herhaald of u er enig idee van had waarom zij werden vrijgelaten (CGVS II p.2-3). Dergelijke volatiele verklaringen komen dan ook weinig overtuigend over. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt voorts dat de beschuldigingen van 15/04/2011 betreffende het verbranden van een Koran tegen M.G. (...) en zijn zoon op basis van een handschriftvergelijking werden verworpen. Ze werden uiteindelijk op 29/04/2011 vrijgelaten (landeninformatie 4-5). Het is weinig aannemelijk dat u in de door u verklaarde omstandigheden hier klaarblijkelijk niet van op de hoogte was. Zelfs toen u expliciet gevraagd werd of het handschrift van M.G. (...) met de bijhorende nota overeenkwam stelde u dit niet te weten (CGVS I p.16).

Betreffende de beschuldiging van 30/04/2011 waarin u zelf werd geïncrimineerd legde u evenmin heldere verklaringen af. Gevraagd wat er met uw zaak is gebeurd waarin u officieel werd beschuldigd stelde u dat u dit niet had opgevolgd. Of uw zaak reeds voor de rechtbank is gekomen en of u reeds werd veroordeeld kon u dan ook niet zeggen (CGVS I p.16-17). Betreffende de andere beschuldigten legde u zeer vage en bovendien volatiele verklaringen af. Zo had u er geen idee van of er reeds iemand werd veroordeeld voor het misdrijf van 30/04/2011 hoewel verschillende anderen officieel van dit misdrijf werden beschuldigd (CGVS II p.3-4). De volatilititeit van uw verklaringen betreffende de andere beschuldigten komt tot uiting in het feit dat u tijdens het eerste CGVS-asielgehoor aangaf dat ook P. (...) en C. (...) van dit misdrijf werden beschuldigd (CGVS I p.16), maar tijdens het tweede CGVS-asielgehoor dan weer verklaarde dat zij niet van dit misdrijf werden beschuldigd (CGVS II p.3). Voorts was u niet in staat een verklaring te geven voor het feit dat u niet zou weten of M.G. (...) na 15/04 vrijkwam, maar samen met hem toch werd beschuldigd van een blasfemiemisdrijf gepleegd op 30/04, waarbij hij u nota bene zou hebben geïncrimineerd (CGVS I p.15, 17, CGVS II p.3-4). Gevraagd naar de inspanningen die u deed om uw zaak op te volgen of informatie over het lot van M.G. (...) in te winnen stelde u dit niet te hebben gedaan (CGVS I p.16, CGVS II p.4). Niettemin kon dit redelijkerwijs van u worden verwacht. Zo legt u een Challan Form neer om de beschuldiging tegen u te staven. Gevraagd hoe u dit verkreeg stelde u vaagweg dat u dit via kennissen heeft verkregen. Hoe en via wie zij dit hadden bekomen kon u echter niet zeggen. U legde eveneens een FIR neer die naar aanleiding van de verbrandde Koran van 15/04/2011 tegen M.G. (...) werd opgemaakt. Wederom kon u niet zeggen hoe deze documenten werden bemachtigd (CGVS II p.2, CGVS I p.5). Gezien het feit dat u de hand op dergelijke documenten kon leggen, kan worden aangenomen dat u bijgevolg de kennissenkring heeft die (mogelijks) meer informatie over het lot van M.G. (...) en de zaak betreffende de blasfemiebeschuldiging van 30/04/2011 heeft. Gezien het belang van deze documenten kan eveneens worden verwacht dat u enige kennis heeft over hoe en door wie deze documenten werden bekomen. Uw verregaande onwetendheid en vaagheid aangaande de actualiteit van uw vervolgingsproblemen en de situatie van M.G. (...), die niettemin een centrale rol in

deze problematiek speelt, en uw passiviteit om dit op te volgen, duidt dan ook op een verregaande desinteresse die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees en is een verdere ondermijning van de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u noch een identiteitskaart noch een internationaal paspoort heeft voorgelegd. Gezien het belang van dergelijke documenten kan worden verwacht dat u deze zou hebben voorgelegd of een afdoende verklaring kan geven waarom dit niet mogelijk zou zijn. Uw verklaring als zou u uw identiteitskaart aan de smokkelaar gegeven hebben en nooit in het bezit van een internationaal paspoort zijn geweest komt echter weinig overtuigend over daar uw verklaringen aangaande uw reisroute niet geloofwaardig zijn (CGVS I p.3-4). U verklaarde dat u met behulp van een mensensmokkelaar en een vals internationaal paspoort naar België reisde. Gevraagd naar enkele basisgegevens uit dit document kon u dit niet geven. Zo kon u niet zeggen onder welke nationaliteit u had gereisd noch waar u volgens dit paspoort was geboren. Gevraagd of het betreffende document een visum bevatte kon u dit evenmin zeggen. Het enige wat u wist te zeggen dat u onder de naam M.J. (...) reisde – opmerkelijk genoeg gaf u op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat J. (...) de naam van uw smokkelaar betreft (CGVS I p.3-4, DVZ verklaringen 35). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone strenge identiteitscontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u, op de naam onder wie u reisde na, geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant amper op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring dat de smokkelaar u enkel de naam had gegeven dat u moest zeggen zonder verdere gegevens over het gebruikte reispaspoort, niet geloofwaardig. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor moet men besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde. Dergelijke vaststellingen zijn dan ook nefast voor uw algemene geloofwaardigheid.

Al deze incoherenties, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten, uw documenten en uw reisroute ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Ten slotte gaf u nog aan dat u in België te weten kwam dat uw man een relatie met een man heeft in België. Hoewel deze feiten niet in twijfel worden getrokken en deze de basis vormen om aan N.K. (...) de status van vluchteling toe te kennen, kan in uw hoofd niet worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. U stelde immers uit eigen beweging uw ouders en uw schoonouders te hebben ingelicht over de geaardheid van uw man. Hierna zou u met beiden een goede band hebben onderhouden waardoor niet kan worden aangenomen dat u omwille van de geaardheid van uw man problemen met zijn of met uw familie zou kennen (CGVS II p.5). Gevraagd of u, behoudens de blasfemiebeschuldigingen in Lahore en Gujarwala, nog andere redenen heeft waardoor u bij terugkeer naar Pakistan zou worden vervolgd stelde u dat er geen grotere problemen dan deze waren en dat er ook geen andere redenen tot vervolging zijn (CGVS II p.4). U leeft bovendien ook feitelijk gescheiden van N.K. (...).

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtinkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld

er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldeheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie, dd. 25 november 2013) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de verschillende Pakistaanse provincies voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is

Daar er in de provincie Punjab thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

De door u en uw man neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De 9 foto's die op uw deelname wijzen aan vieringen van het 'Pakistan Child Ministry', de folder van het 'Pakistan Child Ministry', de 3 programmablaadjes van het 'Pakistan Child Ministry' en de brief van priester Nazim Fiaz indiceren uw betrokkenheid in deze christelijke organisatie en uw christelijk geloof wat evenwel nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Uw studentenkaart bevat enkel persoonlijke gegevens maar geeft geen informatie over uw asielmotieven.

De affidavit geeft aan dat meerdere mensen van wie de gegevens in het document zijn vervat u sinds hun kindertijd kennen wat rop wijst dat u inderdaad uit Lahore afkomstig bent.

Het arbeidscontract van 'United Bible Training Centre' is onvoldoende om aan te tonen dat u effectief voor deze organisatie heeft gewerkt daar het geen enkele stempel bevat en de enige handtekening de uwe betreft. Bijgevolg kan op basis van die 2 blaadjes niet worden nagegaan of dit een authentiek arbeidscontract betreft.

De referentiebrieven van priester E.J. (...) en N.G. (...) vertonen een sterk gesolliciteerd karakter en gezien de aard van de documenten kan geen objectieve bewijswaarde aan dergelijke brieven worden gegeven.

De neergelegde krantenartikels beschrijven de aanval op uw huis in 2009 en de blasfemiebeschuldiging tegen u en anderen naar aanleiding van de verbrandde Koran die op 30/04/2011 werd gevonden. Dergelijke stukken kunnen echter niet overtuigen daar zij enkel een meerwaarde kunnen bieden indien zij door geloofwaardige verklaringen van uwentwege worden ondersteund, wat geenszins het geval is. Bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat het relatief makkelijk dergelijke documenten tegen betaling in Pakistan te verkrijgen. Hierbij worden Urdu-talige kranten (dewelk u neerlegt) specifiek als kwetsbaar voor deze praktijken vermeld.

De FIR betreffende de aanklacht van 15/04/2011 indiceert dat er inderdaad een officiële blasfemieaanklacht tegen M.G. (...) werd opgesteld wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Het medische attest bevat geen enkele indicatie naar de oorzaak van de beschreven diagnose waardoor dergelijk document op zichzelf niet aan uw vervolgingsfeiten kan worden verbonden (dit werd

reeds in de beslissing van het Commissariaat-generaal betreffende de eerste asielaanvraag van uw man besproken).

De FIR van 30/04/2011 beschrijft de aanklacht betreffende een verbrandde Koran die nabij een begraafplaats werd gevonden. Uit de klacht valt niet op te maken tegen wie de klacht is gericht waardoor dit enkel indiceert dat dit feit daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Dit wordt evenwel niet in twijfel getrokken in bovenstaande motivering.

De Challan Form die op basis van de FIR van 30/04/2011 zou u, net als anderen, van dit blasfemiemisdrijf beschuldigen. Uit het document blijkt dat enkel M.G. (...) zou zijn opgepakt. Bijhorend legde u een kopie van een politieformulier neer waarin evenzeer de feiten van 30/04/2011 worden vermeld. Gezien uw verregaande onwetendheid betreffende het lot van M.G. (...) en de politionele en gerechtelijke stappen die nadien tegen u zouden zijn ondernomen kan aan dergelijk document amper bewijswaarde worden gegeven. Het is immers evident dat dergelijke documenten enkel een meerwaarde voor uw relaas kunnen bieden indien deze door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund. Dit is echter geenszins het geval bij u. Bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat het relatief gemakkelijk dergelijke documenten tegen betaling in Pakistan te verkrijgen wat de bewijswaarde van dergelijke documenten dan ook ernstig relativeert.

De internetartikels beschrijven de beschuldiging van 15/04/2011 tegen M.G. (...) en de rellen die erop volgden in Gujarwala. Deze zaken worden in bovenstaande motivering nergens in twijfel getrokken. Voorts bevat het informatie aangaande de vervolgingsfeiten waarvan sommige christenen het slachtoffer werden. U komt echter in geen van de artikels voor waardoor dit niet kan bijdragen tot de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vervolgingsrelaas. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u geen enkel (betrouwbaar) artikel kan neerleggen waaruit blijkt dat M.G. (...) effectief werd beschuldigd voor een blasfemiemisdrijf kort na zijn vrijlating. Redelijkerwijs zouden dergelijke zaken ook in de (Engelstalige) berichtgeving over hem zijn verschenen. U legt immers een lijst neer van blasfemiezaken die tussen januari en juli 2011 werden opgesteld waarin inderdaad de arrestatie van 2 christenen (waarbij op M.G. (...) en zoon wordt gedoeld) naar aanleiding van de gevonden Koran op 15/04 wordt vermeld. Opmerkelijk genoeg is er geen enkele vermelding betreffende de blasfemieaanklacht die er naar aanleiding van 30/04/2011 zou zijn gedaan en waarin zowel M.G. (...) en u zouden zijn beschuldigd.

De gerechtelijke klacht van uw schoonvader om de vervolgingsfeiten uit 2009 aan te klagen kan evenmin een meerwaarde bieden daar deze niet door geloofwaardige verklaringen van u en uw man worden ondersteund. Bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat het in Pakistan relatief gemakkelijk is dergelijke documenten tegen betaling te verkrijgen wat de bewijswaarde van dergelijke documenten dan ook ernstig relativeert.

Betreffende documenten van uw man die hij tijdens de eerste aanvraag neerlegde ter ondersteuning van de vervolgingsfeiten uit 2009 waarin u ook zou betrokken zijn geweest kan worden verwezen naar de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenzaken waarin staat beschreven waarom dergelijke documenten niet in staat zijn de ongeloofwaardigheid van de door (u en) uw man verklaarde vervolgingsfeiten te weerleggen.

Tijdens zijn tweede asielaanvraag werden door hem bijkomend nog enkele documenten neergelegd ter ondersteuning van de vervolgingsfeiten uit 2009. Deze zijn echter evenmin in staat jullie ongeloofwaardigheid aangaande deze vervolgingsfeiten te herstellen. Uit de foto's met kogels en kogelinslagen kan onmogelijk de context worden achterhaald waarin deze werden gemaakt, laat staan dat het jullie huis zou betreffen.

De referentiebrief van advocaat Liaqat toont aan dat hij voor verschillende christelijke organisaties juridisch werk levert wat nergens in bovenstaande motivering in twijfel wordt getrokken.

De referentiebrieven van priester A.D. (...) en priester B. (...), vertonen een sterk gesolliciteerd karakter en gezien de aard van de documenten kan geen objectieve bewijswaarde aan dergelijke brieven worden gegeven.

De 3 klachtenbrieven waarin familieleden van uw man omwille van hem worden bedreigd, beschoten en gesaboteerd zijn enkel eenzijdige klachtenbrieven die elk individu kan indienen zonder dat de waarachtigheid ervan vaststaat. Evenzeer kunnen dergelijke documenten enkel een meerwaarde voor uw geloofwaardigheid bieden indien deze door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund wat echter niet het geval is. Bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat het relatief makkelijk dergelijke documenten tegen betaling in Pakistan te verkrijgen wat de bewijswaarde van dergelijke documenten dan ook ernstig relativeert.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster meent onder andere dat zij, in toepassing van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), vreest vervolgd te worden voor de seksuele geaardheid van haar man, waarop in de Pakistaanse samenleving een zeer groot stigma hangt dat zich ook uitbreidt tot de familieleden, dat dit haar situatie verergert en haar tot een nog groter doelwit maakt voor de fanatieke moslims in Pakistan en dat de grond voor deze daden van vervolging kan worden gekwalificeerd als vervolging wegens het (bij uitbreiding) behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4 van de vreemdelingenwet.

In weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, stelt zij, betreffende dezelfde feiten die tot een positieve beslissing voor haar man hebben geleid, namelijk zijn homoseksualiteit, die niet gelden voor haar, dat het feit dat ze de situatie van haar man niet langer geheim kon houden voor haar ouders en schoonouders die haar dagelijks vroegen waarom zij niet samenwoonden en haar hiervan de schuld begonnen te geven, geenszins wil zeggen dat dit voor haar geen stigma en geen reëel risico met zich meebrengt als ze zou terugkeren naar Pakistan, dat zij tijdens het gehoor duidelijk stelde dat ze dit plots in een geëmotioneerde bui aan zich liet ontsnappen, dat het namelijk niet makkelijk is met zo een verpletterend geheim te leven, dat bovendien haar ouders en schoonouders de enige zijn waarvan ze niets te vrezen heeft aangezien ze hier juist een goede band mee onderhoudt en zij samen dit stigma dragen en dat haar vrees voor vervolging omwille van de geaardheid van haar man dus wel degelijk een reëel risico is om vervolgd te worden door het aanzienlijk aandeel moslimextremisten in de Pakistaanse samenleving en zelfs door de mensen van haar eigen gemeenschap. Verzoekster verduidelijkt dat ze enkel gezegd heeft dat in haar ogen de blasfemiebeschuldigingen het grootste probleem vormen maar dat zij verder duidelijk haar angst voor vervolging voor de geaardheid van haar man bespreekt en dat de uitspraak in de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) een verkeerde weergave is van wat ze heeft gezegd. Verder stelt zij dat het feit dat ze feitelijk gescheiden leeft van haar man niet ter zake doet, dat wat wel ter zake doet het stigma van de homoseksualiteit is dat zich in Pakistan over de hele familie uitstrekt, en zeker over het onmiddellijke gezin, dat hierdoor weldegelijk moet vrezen voor vervolging en een dagdagelijkse vernederende behandeling.

2.2. *In fine* van haar verzoekschrift vraagt verzoekster de betwiste beslissing van het CGVS te hervormen en haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte orde de beslissing te hervormen en haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.3. Als bijlage voegt verzoekster bij haar verzoekschrift:

- haar bijlage 26
- de vragenlijst CGVS
- de gehoorverslagen CGVS
- de beslissing van 21 maart 2014 met betrekking tot het toekennen van asiel aan haar echtgenoot N.K.
- de bijlage 26 op naam van haar kind K.K.

2.4. Betreffende het feit dat verzoekster aangaf in België te zijn te weten gekomen dat haar man een relatie heeft met een man in België en dat deze feiten de basis hebben gevormd om aan N.K. (...), van wie verzoekster gescheiden leeft maar die nog officieel haar echtgenoot is, de vluchtelingenstatus toe te kennen, motiveerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt:

“Ten slotte gaf u nog aan dat u in België te weten kwam dat uw man een relatie met een man heeft in België. Hoewel deze feiten niet in twijfel worden getrokken en deze de basis vormen om aan N.K. (...) de status van vluchteling toe te kennen, kan in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. U stelde immers uit eigen beweging uw ouders en uw schoonouders te hebben ingelicht over de geaardheid van uw man. Hierna zou u met beiden een goede band hebben onderhouden waardoor niet kan worden aangenomen dat u omwille van de geaardheid van uw man problemen met zijn of met uw familie zou kennen (CGVS II p.5). Gevraagd of u, behoudens de blasfemiebeschuldigingen in Lahore en Gujarwala, nog andere redenen heeft waardoor u bij terugkeer naar Pakistan zou worden vervolgd stelde u dat er geen grotere problemen dan deze waren en dat er ook geen andere redenen tot vervolging zijn (CGVS II p.4). U leeft bovendien ook feitelijk gescheiden van N.K. (...).”

2.5. Waar de commissaris-generaal meent dat verzoekster aangegeven heeft dat er geen grotere problemen waren dan deze van blasfemiebeschuldiging in Lahore en Gujarwala en dat er geen andere reden tot vervolging zijn, kan hij niet worden gevolgd. Uit haar verklaringen blijkt immers weliswaar dat zij, wanneer zij gevraagd werd om welke redenen zij gevaar loopt in Pakistan, stelde: *“Het grootste probleem was gunjrwala, moest ik daar zijn zou ik hiertegenover u zou zitten levend, ik heb veel tijd met kind doorgebracht in land”* en dat zij, wanneer zij gevraagd werd naar andere redenen tot vervolging bij terugkeer behalve blasfemiebeschuldigingen in Lahore en Gujarwala, aangaf: *“Geen groter probleem dan dat, geen andere reden, dit is grootste zaak”*, doch eveneens verklaarde zij naar aanleiding van de vraag of zij nog iets toe te voegen had, *“(...) hij wilde iets bespreken belangrijk hij vertelde dat ik niet met hem als familie kon leven het was shockerend, hij zei dat hij met man leefde zijn vriend dat cultuur bij ons bestaat dat niet, en hij zei nooit over gepraat met u en hij zie dat voor ons huwelijk hij had ook vriendjes in lahore”* alsook op de vraag of zij in Pakistan gevaar liep omwille van de geaardheid van haar man, antwoordde *“In ons land een zonde”* en op de vraag of zij in de problemen zou zijn, *“Ja, in verleden aanval op ons huis en ontvoering”* en op de vraag *“Heeft dat iets te maken met zijn geaardheid, de aanvallen in pakistan”*, antwoordde zij *“Ik spreek over lahore dat hij zei dat hij een affaire voor het huwelijk in 2007 en 1 familielid kwam over relatie te weten en zij betrokken me en vielen ons”* (gehoorverslag CGVS 10 juni 2013, p. 19-22). Uit voorgaande valt af te leiden dat verzoekster minstens aangaf dat de problemen die zij en haar man ondervonden in Lahore mede gelinkt waren aan de geaardheid van haar man.

De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens het tweede gehoor op het CGVS, op de vraag of zij behalve blasfemie problemen zou hebben in Pakistan omdat haar man homo is, antwoordt *“Ik weet het niet, maar na hier komen mijn man zegt dat incident lahore omwille van dit probleem”* en *“U kan zien dat incident in lahore de beschuldiging koran verbranding, de poging ontvoering zeer gevaarlijk voor mij, en nu weet ik dat alles is gebeurd omwille van K. (...) zijn geaardheid, dat kan in toekomst ook gebeuren, omdat de mensen zouden wraak nemen, ze probeerden mij te ontvoeren om wraak te nemen tegen ik en kind”*. (gehoorverslag 27 november 2013, p. 5). Op de vraag of zij gestigmatiseerd zou worden daarom, antwoordt verzoekster *“Ja, het is incentive voor ouders en gemeenschap zou dat negatief zien en schoonzoon is homo en dan beledigen”* (gehoorverslag CGVS 27 november 2013, p. 5). Daarnaast verklaart verzoekster nog, wanneer gepeild wordt hoe de gemeenschap zou reageren (wanneer zij kennis kregen van de seksuele geaardheid van haar man), dat er geen waardigheid meer zou zijn voor de familie, dat ze beledigd zouden worden en dat op de familie neergekeken zou worden, dat het zeer besamend is en dat daar in Pakistan niet over gepraat kan worden, dat het een groot stigma is in Pakistan en dat zij christenen zijn in een moslimland en dat het onder de moslimwetten een zonde is (gehoorverslag CGVS 27 november 2013, p. 6).

Verzoekster heeft derhalve aangegeven dat haar actuele vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade mede ingegeven is door de geaardheid van haar man en het stigma dat hierop rust in de Pakistaanse gemeenschap.

2.6. De Raad wijst er op dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet ontslaan van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die

elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. *In casu* wordt niet betwist dat de echtgenoot van verzoekster erkend is als vluchteling in België omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

2.7. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande enkel gemotiveerd dat verzoekster uit eigen beweging haar ouders en schoonouders heeft ingelicht over de geaardheid van haar man en dat zij ook hierna een goede band met hen onderhoudt waardoor niet kan worden aangenomen dat zij omwille van de geaardheid van haar man problemen zou kennen met zijn of haar familie. Daarnaast wijst de commissaris-generaal er op dat zij ook feitelijk gescheiden leeft van haar echtgenoot.

Aangaande de vrees die zij mogelijks zou koesteren ten aanzien van de Pakistaanse gemeenschap wordt niet gemotiveerd. Hoewel verzoekster op een gegeven ogenblik aangaf dat niemand weet heeft van de geaardheid van haar man (gehoorverslag CGVS 27 november 2013, p. 6), zoals de verwerende partij ook opmerkt in haar verweernota, lijkt zij op andere ogenblikken aan te geven dat haar man ook homoseksuele relaties heeft gehad in Pakistan en dat zij onder meer hierdoor problemen zouden hebben gekend, zodat zij lijkt aan te geven dat er wel degelijk personen zijn in Pakistan die op de hoogte zijn van zijn geaardheid (gehoorverslag CGVS 10 juni 2013, p. 22). Zelfs in de veronderstelling dat op het ogenblik van het gehoor niemand op de hoogte was van de geaardheid van de echtgenoot van verzoekster, is het niet uitgesloten dat een dergelijk feit aan het licht komt, zeker wanneer verzoekster alleen of vergezeld van haar kind, doch zonder haar echtgenoot, terugkeert naar Pakistan. De opmerking van de verwerende partij ter terechtzitting dat zij niet inziet waarom verzoekster of haar familie dit openbaar zou maken, gelet op het gevaar voor hun eigen reputatie doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

2.8. In zoverre de verwerende partij er nog op wijst dat verzoekster feitelijk gescheiden leeft van haar echtgenoot, is de Raad van oordeel dat het feit dat zij heden feitelijk gescheiden leeft van haar echtgenoot, geen uitsluitel kan bieden over de vraag of zij bij terugkeer naar haar land van herkomst werkelijk ongemoeid zal worden gelaten, temeer gelet op het feit dat zij niet officieel gescheiden is en zij samen een kind hebben.

2.9. De Raad stelt vast dat in het administratief dossier geen informatie aanwezig is over de gedragingen van de gemeenschap ten aanzien van homoseksuelen en hun familieleden in Pakistan.

2.10. Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van voormelde wet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 maart 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER,

toegevoegd griffier. .

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

N. VERMANDER